

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

13 юли 1972 година*

По Дело 48/71

с предмет неизпълнение от страна на Италианската република на задълженията, наложени ѝ от Договора за създаване на Европейската общност и по-специално член 171, поради неизпълнението на Решението на Съда от 10 декември 1968 г. по Дело 7-68, Комисията на ЕО срещу Италианската република, Recueil 1968, стр. 561 и последващите,

Комисията на Европейските общности, представлявана от своя юридическия съветник Armando Toledano-Laredo, в качеството му на представител, със съдебен адрес в Люксембург, кантората на юридическия съветник Emile Reuter, 4 boulevard Royal, ищец,

срещу

Италианската република, представлявана от нейния посланик Adolfo Maresca, в качеството му на представител, подпомаган от Pietro Peronaci, заместник държавен генерален адвокат, със съдебен адрес в Люксембург, Италианско посолство, ответник

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н H. Kutscher, председатели на състав, г-н A. M. Donner (докладчик), г-н A. Trabucchi, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer

секретар: A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. С молба от 23 юли 1971 г., Комисията завежда иск пред Съда по член 169 от Договора за установяване, че Италианската република, като не е изпълнила Решението на Съда от 10 декември 1968 г. по Дело 7/68, е нарушила задълженията, наложени ѝ от член 171 от Договора за ЕИО.

2. В това решение Съдът постановява, че като продължава и след 1 януари 1962 г. да налага прогресивния данък, предвиден в член 37 от Закон № 1089 от 1 юни 1939 г., върху износа в други държави-членки на Общността на предмети от художествен,

---

* Език на делото : италиански.

исторически, археологически или етнографски интерес, Италия не е изпълнила задълженията, наложени от член 16 от Договора за ЕИО.

3. Италианската република, като признава, че е задължена да вземе мерки за изпълнение на решението, се позовава на затрудненията, с които се е сблъскала във връзка с парламентарната процедура, имаща за цел премахването на данъците и реформиране на системата за защита на националното художествено наследство. По необходимост, тези мерки трябва да бъдат приети във формата и в съответствие с процедурите, предвидени от конституционното ѝ право. Тъй като налагането на даден вид данък може да бъде преустановено само след формалната му отмяна и тъй като забавянето на тази отмяна се дължи на обстоятелства, които са извън контрола на компетентните органи, няма основания за установяване на неизпълнение на задълженията по член 171 от Договора.

4. Комисията поддържа, че националните разпоредби са можели да бъдат отменени и по по-експедитивен начин.

5. Без да е необходимо да се изследва валидността на тези твърдения, достатъчно е Съдът да отбележи, че с Решението от 10 декември 1968 г. той е отговорил положително на въпроса по спора между италианското правителство и Комисията: дали въпросната такса трябва да се счита за такса с равностоен ефект на мито за износ по смисъл а член 16 от Договора или не.

Впоследствие, с друго Решение от 26 октомври 1971 г. по Дело 18/71, *Eunomia* срещу Италианската република, Съдът изрично е установил, че забраната, която се съдържа в член 16, има пряко действие за националното право на всички държави-членки.

6. Тъй като става въпрос за пряко приложима норма на общностното право, аргументът, че нарушението може да бъде прекратено само с приемане на конституционособразните мерки за отмяна на разпоредбите, предвиждащи този вид такса, би бил равносилен на това да се каже, че нормата на общностното право е подчинена на правото на всяка държава-членка и по-конкретно, че настоящият иск е невъзможен, тъй като противоречи на националното право.

7. В настоящото дело, действието на общностното право, което има сила на присъдено нещо по отношение на Италианската република, е забрана, ползваща се с пълната сила на закон, за компетентните национални органи да прилагат националната норма, обявена за несъвместима с Договора и, ако обстоятелствата налагат това – задължение за тях да вземат всички необходими мерки за пълното прилагане на общностното право.

8. Постигането на целите на Общността изисква нормите на общностното право, установени със самия Договор или произтичащи от създадените с него процедури, да намерят пълно приложение в едно и също време и с еднакви последици на територията на цялата Общност, без държавите-членки да могат по какъвто и да било начин да препятстват това.

9. Предоставянето от държавите-членки на Общността на права и правомощия в съответствие с разпоредбите на Договора включва категорично ограничаване на

техните суверенни права и никаква разпоредба на националното право не може да служи като основание за преодоляването на това ограничаване.

10. Следователно, налага се да се установи, че като не е изпълнила Решение на Съда от 10 декември по Дело 7/68, Италианската република е нарушила задълженията, наложени ѝ от член 171 от Договора.

11. Със съобщение от 4 юли 1972 г. ответникът е уведомил Съда, че налагането на таксата е преустановено и че тя е ефективно премахната, считано от 1 януари 1962 г., датата, на която е трябвало да бъде преустановено налагането ѝ.

По съдебните разноски

12. От казаното по-горе следва, че искът на Комисията е основателен. Неизпълнението е било преустановено едва след приключването на писмената и устната фаза на производството. При тези обстоятелства е редно разноските да бъдат присъдени на ответника.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отбелязва, че неизпълнението от страна на Италианската република на задълженията, наложени ѝ от член 171 от Договора за ЕИО, е прекратено, считано от 1 януари 1962 г.

2) Присъжда разноските за ответника.

Подписи

Произнесено на съдебно заседание в Люксембург на 13 юли 1972 г.